

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **A. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9 - Vysočany

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2025, č. j. OAM-0419443-21/DO-2024
MV-190614-18/OAM-2024

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2025, č. j. OAM-0419443-21/DO-2024 MV-190614-18/OAM-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo o žádosti žalobce o udělení dočasné ochrany podané dne 11. 12. 2024 rozhodnuto tak, že žádost se zamítá a dočasná ochrana se dle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 221/2003 Sb.“), neuděluje, neboť jiný členský stát poskytnul žadateli dočasnou ochranu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že sice požádal o dočasnou ochranu v Německu, ta mu však nikdy nebyla udělena. Není sporu o tom, že v současnosti dočasnou ochranou nedisponuje v žádném státě EU. Upozornil, že Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku č.j. 7 Azs 45/2025-27 ohledně dalšího postupu žalovaného odkázal na bod 78 jiného rozsudku NSS č.j. 1 Azs 174/2024-42. Není sporu ani o tom, že žalobce je vysídlenou osobou podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb.
3. Namítal, že aktuální judikatura správních soudů jednoznačně zastává názor, dle kterého udělení dočasné ochrany nelze odmítnout proto, že ji osoba měla udělenou v jiném členském státě EU, k tomu viz rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2025 č.j. 9 Azs 20/2024-37, ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 174/2024-42 a ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 336/2024-42. Dle publikované právní věty, která byla potvrzena v desítkách dalších rozhodnutích NSS, držitel dočasné ochrany (státní příslušník Ukrajiny) má dle práva EU právo na přemístění se do jiného členského státu. I když platí, že nelze požívat dočasné ochrany ve více členských státech zároveň, nastínil Nejvyšší správní soud postup, pokud již žadatel dočasné ochrany požívá v jiném členském státě. Žalovaný musí v první řadě prověřit, zda žadatel dočasnou ochranou v jiném státě prokazatelně disponuje a pokud ne, musí žalovaný dočasnou ochranu udělit. Uvedená judikatura se sice týká nepřijatelnosti žádosti, je však zřejmé, že ze stejného důvodu nelze žádost ani zamítnout. Důsledkem postupu žalovaného je totiž opět rozpor s unijním právem, neboť žadateli je odepřena možnost sekundární volby členského státu, v němž má být povolen pobyt za účelem dočasné ochrany. Na rozporu postupu žalovaného s unijním právem nic nemění ani to, že nyní postupoval dle jiného ustanovení právního předpisu (rozsudek NSS č.j. 1 Azs 111/2025-34, body 28 – 29). Žádost proto nelze zamítnout ani podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. z důvodu, že žadateli dříve poskytl ochranu jiný členský stát. Z toho jasně plyne, že pokud žadatel již dočasnou ochranou v jiném členském státě nedisponuje, je vysídlenou osobou a nedopadá na něj žádný důvod pro vyloučení, je nutné mu dočasnou ochranu v ČR udělit. I nadále tak platí závěr NSS, dle kterého je důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. rozporný s právem EU. K zamítnutí žádosti lze přistoupit, pouze pokud by hrozilo, že žadatel bude požívat dočasné ochrany ve dvou státech zároveň.
4. Na tom nic nemění ani přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady a jeho body 4 – 6 preambule, z něj totiž plyne pouze to, že práv plynoucích z dočasné ochrany nelze požívat ve dvou státech současně. K tomu viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025 č.j. 18 A 38/2025-33, bod 16, a ze dne 25. 6. 2025 č.j. 15 A 35/2025-46, bod 19.

Odkázal též na bod 57 rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 174/2025-42, dle kterého dohoda členských států o vyloučení čl. 11 směrnice Rady 2001/55/ES (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) je podstatná z hlediska otázky, zda mají držitelé dočasné ochrany právo na sekundární přemístění do jiného členského státu. Veřejný ochránce práv ve svém stanovisku ze dne 27. 8. 2025 sp. zn. 585/2025/VOP/VVO dospěl ke stejným závěrům ohledně nového prováděcího rozhodnutí Rady, kdy jeho cílem není omezit sekundární mobilitu, ale zabránit zneužívání systému. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2025 č.j. 1 Azs 126/2025-28 konstatoval, že nové prováděcí rozhodnutí Rady nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany, cílem bodů 4-6 preambule je pouze potvrdit nemožnost získání dočasné ochrany v několika státech současně, nikoli nemožnost získat dočasnou ochranu v jiné zemi, jeho dosavadní judikatura tedy ob stojí. Nadále je tedy rozhodující, zda žadatel aktuálně požívá práv spojených s dočasnou ochranou v jiném členském státě; pokud tomu tak není, musí mu být dočasná ochrana v ČR udělena.

5. Nelze souhlasit s tím, že by judikatura Nejvyššího správního soudu nebyla pro žalovaného závazná, správní orgány jsou povinny jeho judikaturu v obdobných případech (tj. mimo kasační závaznost v individuálním případě) respektovat (viz rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2025 č.j. 1 Azs 111/2025-34, bod 17). Pokud žalovaný jedná v rozporu s judikaturou NSS, narušuje právní jistotu jednotlivců. NSS v rozsudku sp. zn. 1 Azs 126/2025 vytkl žalovanému, že zcela zbytečně vyvolává spory o kasačních stížnostech ve věcech, kde je již ustálený názor ohledně možnosti druhotných pohybů držitelů dočasné ochrany. Žalobce tak apeloval na soud, aby posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany. Je zřejmé, že žalobce je vysídlenou osobou, není držitelem dočasné ochrany v jiné zemi a žalovaný netvrdí, že by se na něj vztahoval některý z důvodů pro vyloučení, dočasná ochrana by mu tedy měla být udělena.
6. Požádal o přiznání odkladného účinku žalobě a o přednostní projednání věci s ohledem na to, že je nezletilý, v ČR se nachází sám bez rodičů, nemůže se vrátit na Ukrajinu, v současnosti se připravuje na studium na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, nemůže pracovat a nemá přístup ke zdravotnímu pojištění.
7. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný zopakoval své konstantní stanovisko, že osoba, která již využila práv souvisejících s dočasnou ochranou v členském státě, žádné právo na přemístění do jiného členského státu nemá. Na to však žádný soud nereagoval jinak než odkazem na „dubnové“ rozsudky Nejvyššího správního soudu s tím, že ani nově přijaté recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady na tom nic nezměnily. Žalovanému však není jasné, jak může politická dohoda členských států o neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně založit jednotlivci právo, které nevyplývá ze směrnice samotné. Měl za to, že nově přijaté recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady zcela vyvracejí, že by existovalo právo na přemístění a že by dohoda členských států o neaplikování čl. 11 mohla takové právo osobám požívajícím dočasné ochrany založit. Z toho plyne, že „dubnová“ judikatura NSS je tím překonaná, proto žalovaný žalobci dočasnou ochranu neudělil. Učinil tak proto, že osoby, které již svých práv z dočasné ochrany využily, nemají právo na to, aby je čerpaly v jiném členském státě, bez ohledu na to, zda dočasnou

ochranou v jiném státě disponují či nikoli. Stále totiž platí § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., a nyní již i § 5 odst. 1 písm. f), s tím, že ve světle nově přijatých recitálů nelze na toto ustanovení nahlížet jako na rozporné s právem EU.

9. Poukazoval na to, že i dle „dubnové“ judikatury NSS (rozsudky sp. zn. 1 Azs 174/2024 a 1 Azs 336/2024) ze směrnice o dočasné ochraně nevyplývá právo osob, které již požívají dočasné ochrany ve členském státě, na získání stejného pobytového oprávnění v jiném členském státě. Toto právo nevyplývá z textu směrnice ani implicitně, svědčí o tom již samotná textace čl. 8 odst. 1, z něhož plyne, že členský stát, který takové povolení vydal, tuto povinnost splnil i za ostatní členské státy. Cílem tedy je, aby osobě, na níž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady, bylo vydáno povolení k pobytu na území některého členského státu a aby tedy byla po dobu trvání dočasné ochrany oprávněna pobývat mimo zemi, ze které byla vysídlena. Pokud jde o osoby, které již jsou držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě, upravuje směrnice povinnost vydat jim povolení k pobytu pouze v čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4.
10. Z dohody o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně vyplývá pouze to, že neoprávněně pobývajícím cizinec nebude daným státem vrácen do státu, který mu povolení k pobytu vydal. Právo na získání pobytového oprávnění dle čl. 8 odst. 1 mu však ve státě, kde pobývá neoprávněně, nevznikne, alespoň ne na základě vyloučení čl. 11 (ten upravuje pouze povinnosti mezi členskými státy). Nepoužívání čl. 11 mezi členskými státy tedy samo osobě nemůže založit osobě požívající dočasné ochrany, které bylo vydáno povolení k pobytu dle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, právo získat toto povolení v jiném členském státě. Jenže právě z dohody členských států o neaplikování čl. 11 Nejvyšší správní soud dovozuje existenci práva na přemístění do jiného členského státu a získání nového povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany. Podle žalovaného jde o dotváření práva, samotná směrnice totiž právo na přemístění nezakotvuje.
11. Závěr o existenci práva na přemístění nemůže obstát ani s ohledem na nové recitály v novém prováděcím rozhodnutí Rady, pro oblast druhotných pohybů byly přijaty recitály 4, 5 a 6. Z toho plyne, že dohoda o neaplikování čl. 11 nemá být vykládána v tom smyslu, že by členskému státu vznikala povinnost vydat povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobě, která již je držitelem takového povolení v jiném členském státě. Stejně je, jaký význam dohodě přikládají její účastníci, nikoli vnitrostátní soudy. Z dohody je pouze patrná vůle států nepředávat si neoprávněně pobývajícím držitele povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany a nic víc. Jejím smyslem však nebylo založit osobám požívajícím dočasné ochrany právo se volně pohybovat po členských státech EU. Recitály jsou pouze vodítka k výkladu textu, nejsou tak vázány na účinnost nového prováděcího rozhodnutí Rady, pouze osvětlují význam dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Žalobce význam těchto recitálů bagatelizuje, nicméně z textu čtvrtého recitálu plyne, že členské státy mají zamítnout žádost cizince, který již získal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, tedy nikoli mu jej udělovat nebo jej vyzývat k tomu, aby se dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal. Totéž platí i pro nový šestý recitál. Nic tedy nemůže být vykládáno tak, že umožňuje sekundární pohyb osob, které již oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě získaly.
12. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 11. 12. 2024 podal v České republice žádost o dočasnou ochranu, kde uvedl, že jeho matka se nachází v Německu, žalobce na území států EU vstoupil dne 18. 1. 2023, žalobce od 24. 2. 2022 nebyl držitelem platného víza nebo povolení k pobytu v jiném státě, ke dni 24. 2. 2022 pobýval na území Ukrajiny, žádal o dočasnou ochranu v Německu, ale nedostal ji.
14. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 20. 2. 2025 č.j. 9 A 106/2024-32 shledal, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dne 11. 12. 2024 byl nezákonný, a žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobce o dočasnou ochranu. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 6. 2025 č.j. 7 Azs 45/2025-27 odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost.
15. Žalobce v přípisu ze dne 25. 6. 2025 sdělil žalovanému, že na území ČR pobývá již 9 měsíců, je nezletilý, žije v ČR sám bez doprovodu rodiny, celá situace je pro něj velmi náročná a nejistota ohledně jeho pobytového statusu ji ještě zhoršuje, požádal o zvážení udělení dočasné ochrany.
16. Dle záznamu z Temporary Protection Platform žalobce byl dne 26. 1. 2023 registrován v Německu, aktuálně však není držitelem dočasné ochrany resp. povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v Německu.
17. Žalobce se dne 8. 8. 2025 seznámil s podklady pro rozhodnutí, v písemném vyjádření ze dne 21. 8. 2025 uvedl, že nejsou dány důvody pro zamítnutí žádosti, žalobce nikdy v Německu dočasnou ochranou nedisponoval.
18. V napadeném rozhodnutí ze dne 28. 8. 2025 žalovaný zkoumal, zda jsou splněny podmínky pro udělení dočasné ochrany. Shledal, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a před 24. 2. 2022 pobýval na Ukrajině. Dospěl k závěru, že žádost je dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. nepřijatelná, poukázal na prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 15. 7. 2025 č. 2025/1460, účinné od 13. 8. 2025 (dále jen „nové prováděcí rozhodnutí Rady“) o prodloužení dočasné ochrany do roku 2027, a jeho dvě nová úvodní ustanovení (recitály) v preambuli, dle kterých druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany není žádoucí a žádost osoby, která je držitelem dočasné ochrany v jiném státě, by měla být zamítnuta, další část se týkala článku 11 směrnice o dočasné ochraně, přičemž druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany je nežádoucí. Z toho dovozoval, že od přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady může být dočasná ochrana žadateli odmítnuta, pokud je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, dosavadní judikatura o nepřijatelnosti tak již nemůže obstát, ust. § 5 odst. 1 písm. d) není v rozporu s evropským právem. S ohledem na předchozí rozsudek městského soudu však o žádosti meritorně rozhodl. Vyšel z toho, že žalobce již není držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, nicméně přesto udělení dočasné ochrany odmítl, neboť čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně umožňuje opakované vydání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany pouze státem, kde cizinec již dočasně ochrany požíval. Tedy, žalovaný je oprávněn cizinci, který již dříve obdržel povolení k pobytu dle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, dočasnou ochranu odeprít, bez ohledu na to, zda je v jiném členském státě jejím držitelem či nikoli. Měl za to, že ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. dopadá na všechny, kdo někdy v členském státě získali oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany. Poukázal na § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Sb. a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025 č.j. 5 Azs 273/2023-27, dle kterého lze tento důvod zamítnutí žádosti použít v situaci, kdy žadatel disponuje povolením k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě. Měl za to, že toto ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. lze vztáhnout i na situace, kdy správní orgán teprve rozhoduje o žádosti o udělení dočasné ochrany. Zabýval se též důvody dle § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., kdy podmínky pro udělení dočasné ochrany z titulu sloučení rodiny nejsou dány a důvody hodné zvláštního zřetele nejsou dány, není zde ani osoba blízká, která by byla držitelem dočasné ochrany. Žádost tedy zamítl, neboť žalobce již před jejím podáním toto pobytové oprávnění získal v jiném členském státě Evropské unie. Z nového prováděcího rozhodnutí Rady dovozoval, že osobám, které již získaly dočasnou ochranu v jiném členském státě, nesvědčí právo na její získání v dalším členském státě, a to ani v případě, že aktuálně již držiteli dočasné ochrany nejsou. Poukázal na to, že žalobce nezpochybňuje pravdivost záznamu v Temporary Protection Platform, tedy to, že o dočasnou ochranu požádal v Nizozemsku a tam ji i získal. Žádost nehodnotil jako nepřijatelnou, ale rozhodl o ní meritorně.

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání, soud rovněž postupoval dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.
21. Podle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, platí, *že toto rozhodnutí vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jenž v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. 2. 2022, b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. 2. 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).*
22. Dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady.*
23. Podle § 4 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. *platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, použije se na udělování dočasné ochrany podle tohoto zákona zákon o dočasné ochraně cizinců. Ve věcech, které zákon o dočasné ochraně cizinců neupravuje, se použije zákon o pobytu cizinců.*
24. Podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. *platí, že ve věci neudělení nebo odnětí dočasné ochrany se použije zákon o dočasné ochraně cizinců.*
25. Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. *oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany se odejme, jestliže cizinci požívajícímu dočasné ochrany poskytne dočasnou ochranu jiný stát nebo mu bylo na území jiného státu uděleno povolení k trvalému anebo obdobnému pobytu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. Podle ust. čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.
27. Podle ust. čl. 11 směrnice o dočasné ochraně členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasné ochrany, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.
28. Soud předně shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, přičemž napadené rozhodnutí je i nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost, a to z následujících důvodů.
29. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že dočasná ochrana se neuděluje, neboť jiný členský stát poskytnul žadateli dočasnou ochranu. S tím však nekoresponduje ani samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani obsah správního spisu.
30. Je třeba konstatovat, že žalobce ve své žádosti uvedl, že požádal o dočasnou ochranu v Německu, ale nedostal ji, i následně ve správním řízení i v žalobě opakovaně uváděl, že dočasnou ochranu v Německu nikdy neobdržel.
31. Ve spise se nachází dvě Informace z Temporary Protection Platform, z nichž plyne, že došlo k registraci žádosti žalobce o dočasnou ochranu v Německu dne 26. 1. 2023. Z těchto Informací se však nepodává, zda vůbec (a případně, kdy a na jakou dobu) byla žalobci skutečně dočasná ochrana v Německu udělena, o tom žádný záznam uveden není. Jiné podklady, ze kterých by vyplývala informace, že žalobce v Německu v minulosti disponoval dočasnou ochranou, se ve spise nenacházejí. Přitom žalobce obdržení dočasné ochrany v Německu popíral. Obdobně i zdejší soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2025 č.j. 9 A 106/2024-32, bod 26, dospěl k závěru, že z Informace z Temporary Protection Platform vyplývá registrace žalobce k dočasné ochraně ke dni 26. 1. 2023, nicméně z ní přesvědčivě nevyplývá, zda byla žalobci dočasná ochrana udělena či nikoli.
32. Pokud tedy žalovaný vyšel z toho, že žalobci jiný členský stát poskytl dočasnou ochranu, nemá tento skutkový stav oporu ve spise.
33. V odůvodnění pak ani žalovaný nikde jednoznačně a určitě neuvedl, že žalobci jiný členský stát poskytl dočasnou ochranu. Žalovaný pouze odkázal na své zjištění po podání žádosti, dle kterého zjistil, že žalobce již dříve získal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany ve Spolkové republice Německo (str. 1), dále na straně 4 uvedl, že podle údajů z Temporary Protection Platform již žalobce držitelem oprávnění pobytu z titulu dočasné ochrany není. Z toho tak není jasné, na základě čeho žalovaný dovozoval, že žalobci byla v Německu poskytnuta dočasná ochrana, ani konkrétní údaje k tomuto pobytovému oprávnění (tedy, kdy byla udělena, do kdy trvala). V části, kde žalovaný rekapituloval vyjádření žalobce k podkladům ze dne 21. 8. 2025, vůbec neuvedl jeho námitku, dle které dočasnou ochranou v Německu nikdy nedisponoval, s touto námitkou se pak žalovaný ani nevypořádal. Místo toho však na str. 8 napadeného rozhodnutí v předposledním odstavci uvedl, že žalobce nezpochybňuje, že o dočasnou ochranu požádal v Nizozemsku a tamtéž ji i získal. V další větě žalovaný opět nekonzistentně zmiňuje, že žalobce dle záznamu v platformě není držitelem dočasné ochrany v Německu, což má korespondovat s jeho tvrzením. Soud takové odůvodnění

považuje za neurčité a zmatečné, není z něj jasné, zda žalovaný vycházel z toho, že žalobce měl povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v Nizozemsku či v Německu, či v obou těchto státech, z jakých konkrétních podkladů to zjistil, od kdy měla trvat poskytnutá dočasná ochrana a kdy ji případně žalobce pozbyl. Odůvodnění je tak nepřezkoumatelné.

34. Tedy, pokud jde o závěr, že žalobci jiný členský stát poskytl dočasnou ochranu, tak tento závěr nemá oporu ve spise a je též nepřezkoumatelný.
35. Soud se dále vyjádří k věcné argumentaci žalovaného, kterou odůvodnil svůj závěr o neposkytnutí dočasné ochrany žalobci.
36. Předně je třeba poukázat na personální rozsah směrnice o dočasné ochraně, dle jejíhož čl. 2 písm. c) se vysídlenými osobami rozumí státní příslušníci třetí země, kteří museli opustit zemi a nemohou se s ohledem na stávající situaci vrátit za bezpečných a trvalých podmínek, neboť jde o oblast ozbrojených konfliktů. Žalovaný nezpochybnil, že se na žalobce tyto podmínky vztahují, neboť je státním příslušníkem Ukrajiny a zemi původu opustil po 24. 2. 2022. Lze konstatovat, že dané podmínky trvají i nadále, neboť ozbrojený konflikt na Ukrajině i nadále trvá a návrat do domovského státu za bezpečných a trvalých podmínek dosud není možný. Z toho plyne, že žalobce splňuje podmínky prováděcího rozhodnutí Rady pro udělení dočasné ochrany, jde tedy o osobu, na kterou dopadá § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., a v tomto smyslu je tedy tzv. vysídlenou osobou. To není v dané věci sporné.
37. Přesto, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 20. 2. 2025 č.j. 9 A 106/2024-32 jednoznačně stanovil, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dne 11. 12. 2024 byl nezákonný, a shledal, že institut nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona č. 65/2022 Sb., je v rozporu s unijním právem, žalovaný v napadeném rozhodnutí přistoupil k polemice s těmito závěry městského soudu. Nejvyšší správní soud přitom závěry městského soudu potvrdil a v rozsudku č.j. 7 Azs 45/2025-27 uvedl následující: *„Co se týče sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany, Nejvyšší správní soud již mimo jiné také dovodil, že navzdory tomu, že dle Soudního dvora není výlučka čl. 11 pro jím posuzovanou věc relevantní, může mít význam pro posouzení otázky sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany poté, co dočasnou ochranu již získali (touto otázkou se Soudní dvůr nezabýval). Důsledkem dohody členských států o vyloučení čl. 11 je pak vlastně faktická možnost těchto osob pobývat nejen v hostitelském členském státě (tj. státě, který jim formálně vydal pobytové oprávnění), ale na území celé Unie. „Neoprávněný“ pobyt v jiném členském státě totiž tak jako tak nemůže vést k nucenému předání do hostitelského státu. Na základě toho Nejvyšší správní soud výslovně uzavřel, že pokud tedy mají státní příslušníci Ukrajiny (kteří jsou držiteli dočasné ochrany podle Rozhodnutí Rady č. 2022/382) právo zvolit si hostitelský členský stát a současně se vůči nim neuplatní čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, nelze dospět k jinému závěru, než že mají v průběhu trvání dočasné ochrany rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné, jimi zvolené členské země. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. V opačném případě by vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně ztrácelo význam (rozsudek č. j. 1 Azs 174/2024-42, bod 61). Tento právní názor je do značné míry i podpořen závěry rozsudku ve věci C-753/23. Soudní dvůr totiž státům umožňuje vést řízení s pozitivním výsledkem i v případech, kdy žadatel podal žádost i v jiném členském státě. Scénáře podle písm. c) a d) v takovém případě v podstatě nelze systémově odlišit a lze tak jen těžko zapovědět žadatelům možnost požádat o udělení dočasné ochrany v jiném*

členském státě poté, co jim již byla udělena. Stěžovatel se ve své argumentaci odkazuje na bod 30. rozsudku ve věci C-753/23, který členským státům umožňuje ověřovat, zda žadatelé již nezískali povolení k pobytu v jiném členském státě. Tento postulat nelze vykládat jako povinnost členských států takového ověření provádět, nýbrž spíše jako důraz na to, že práva plynoucí z dočasné ochrany by neměl státní příslušník Ukrajiny požívat ve více členských státech současně.“ (podtržení doplněno) Z toho jednoznačně plyne, že sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy je umožněn. Dále z tohoto rozsudku plyne, že ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. je v rozporu s unijním právem, což bezpochyby bylo pro žalovaného závazné.

38. Na těchto závěrech nic nemění ani nové prováděcí rozhodnutí Rady, jak uvedl městský soud v rozsudcích ze dne 6. 8. 2025 č.j. 18 A 38/2025-33 a ze dne 25. 6. 2025 č.j. 15 A 35/2025-46. To výslovně potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2025 č.j. 1 Azs 126/2025-28, kde uvedl: „Pro výklad považuje kasační soud za klíčové, že (nové) prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany. Podle čl. 1 tohoto rozhodnutí došlo pouze k prodloužení dřívějšího právního rámce založeného (původním) prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 bez jakýchkoliv změn. Stejně tomu bylo již v případech předchozího prodlužování v prováděcích rozhodnutích Rady (EU) 2023/2409 a 2024/1836. Omezení sekundárního pohybu osob přitom umožňuje čl. 11 Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), jehož aplikace byla vyloučena (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 111/2025, bod 31) a k jeho aktivaci nedošlo ani nyní. V tomto ohledu je tak stále relevantní dřívější výklad Nejvyššího správního soudu (viz bod [8] tohoto rozsudku). Konečně k bodům 4 až 6 preambule (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 Nejvyšší správní soud uvádí, že jejich cílem je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. To vyplývá jak z textu preambule (členské státy by „s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti“ – viz bod 4 preambule), tak i z opakovaného potvrzení vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (bod 5 preambule), na což navazuje shrnující bod 6 preambule. I touto optikou tak dosavadní judikatura kasačního soudu ob stojí.“ (podtržení doplněno)
39. Z toho plyne, že jakákoli polemika žalovaného o tom, že ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. není v rozporu s unijním právem a že dosavadní judikatura o nepřijatelnosti nemůže obstát, je tak zcela bezpředmětná.
40. Žalovaný však na ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. a na nepřijatelnosti žádosti napadené rozhodnutí nezaložil a není tedy namístě, aby se touto otázkou soud dále podrobněji zabýval.
41. Žalovaný o žádosti rozhodl podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. Odůvodnění žalovaného však neobstojí, a to z následujících důvodů.
42. Předně, jak je uvedeno výše, nebylo vůbec postaveno najisto, zda jiný členský stát vůbec kdy žalobci udělil povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany. Bylo prokázáno pouze

to, že žalobce v době řízení dočasnou ochranou udělenou v jiném členském státě nedisponoval, to bylo rovněž nesporné.

43. Ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. upravuje odejmutí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, nikoli odepření jejího udělení, které je výslovně upraveno v § 9. Žalovaný tedy zamýšlel aplikovat ust. § 10 odst. 1 písm. a) analogicky i na případy, kdy je teprve rozhodováno o žádosti o udělení dočasné ochrany v České republice. V případě použití analogie by však žalovaný musel svůj postup zvlášť pečlivě odůvodnit, což v daném případě neučinil.
44. Žalovaný k odůvodnění svého postupu odkázal pouze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025 č.j. 5 Azs 273/2023-27, a jeho bod 45, který zní: *„Je pravdou, že zákon č. 65/2022 Sb. považuje „udělení dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie“ pouze za důvod nepřijatelnosti žádosti a výslovně nestanoví, že z tohoto důvodu lze žádost rovněž po řádně provedeném správním řízení zamítnout, resp. povolení neudělit. Pokud jde o „neudělení nebo odnětí dočasné ochrany“, § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. odkazuje na zákon o dočasné ochraně. Ani ten sice trvalý povolení k pobytu v jiném členském státě výslovně nepovažuje za důvod nevyhovění žádosti (§ 9), avšak dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně „[o]právnění k pobytu za účelem dočasné ochrany se odejme, jestliže cizinci požívajícímu dočasné ochrany poskytne dočasnou ochranu jiný stát nebo mu bylo na území jiného státu uděleno povolení k trvalému anebo obdobnému pobytu“. Z toho lze dovodit, že zákonný důvod pro neudělení povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v podobě existence takového povolení v jiném členském státě je v české právní úpravě dán, neboť by bylo absurdní ji vykládat tak, že správní orgán není oprávněn z tohoto důvodu povolení neudělit, je však oprávněn ho ze stejného důvodu vzápětí odejmout. Vedení správního řízení mj. také o této otázce tedy nic nebrání.“* Nejvyšší správní soud se však v odkazované části (tedy zejména v bodech 43 – 45) zabýval výhradně situací, kdy žadatel disponuje trvalým povolením k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, uvedl, že Soudní dvůr (v rozhodnutí C-753/23) nevyločil odepření udělení pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu existence téhož oprávnění v jiném členském státě. Právě pro tento případ (tedy, kdy aktuálně existuje povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě) NSS připustil možnou aplikaci § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. jako důvodu pro zamítnutí žádosti. V tomto rozsudku se však nijak nezabýval situací, kdy žadatel povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany měl, ale toto oprávnění již netrvá ke dni vydání rozhodnutí o žádosti o udělení dočasné ochrany, rozhodně nedovodil, že by ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. bylo možné aplikovat i na tyto případy. V tomtéž rozsudku v bodě 44 však NSS uvedl: *„Naopak, i v případě, že správní orgán zjistí při podání žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že žadatel je veden v evidenci TPD jako držitel povolení k pobytu v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žadatele o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.“* Tedy, ani existující oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě ke dni podání žádosti není důvodem její nepřijatelnosti.
45. Jiné odůvodnění k analogické aplikaci ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. na daný případ žalovaný neuvedl. Vzhledem k tomu, že uvedený rozsudek NSS č.j. 5 Azs 273/2023-27 se týká zcela jiné skutkové situace a žalovaný jinou argumentaci

neuvedl, nelze jeho odůvodnění považovat za dostatečné. Žalovaný zjevně vychází ze svého konstantně zastávaného postoje, že sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany v členských státech není umožněn, k čemuž se dovolává recitálů nového prováděcího rozhodnutí Rady. Judikatura Nejvyššího správního soudu již však dala k těmto otázkám zcela jednoznačné odpovědi, a to i v návaznosti na nové prováděcí rozhodnutí Rady.

46. V rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 70, se uvádí: „*Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.*“ Dle bodu 71: „*Nejvyšší správní soud si je vědom, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň, a tudíž ani pobytového oprávnění, jež je součástí komplexu práv plynoucích z dočasné ochrany. Jak nicméně naznačil již v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024 - 28, tento problém nenastane, pokud osoba pobytovým oprávněním v jiném členském státě nedisponovala (buď proto, že o něj poprvé žádá v České republice, anebo z důvodu, že ji nebylo v jiném členském státě vydáno) či již nedisponuje (např. se jej vzdala). Pokud tedy v takovém případě nebude dán důvod pro vyloučení žadatele z dočasné ochrany, či tato osoba nevezme svoji žádost zpět, bude namíste žadateli pobytové oprávnění v České republice vydat.*“ V dalších bodech NSS nastínil postup při posuzování žádostí a mimo jiné v bodě 78.3 uvedl: „*Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. Pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.*“ Přesně taková situace by byla dána v posuzovaném případě (za předpokladu, že žalobce skutečně v minulosti pobytovým oprávněním z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě disponoval), resp. žalovaný z takové situace vycházel.
47. Tytéž závěry ohledně možného sekundárního pohybu přijal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 336/2024-42 a dále v navazující rozsáhlé judikatuře, přičemž v bodě 70 rozsudku č.j. 1 Azs 336/2024-42 uvedl: „*Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.*“
48. Na shora uvedených závěrech nemění nic ani přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady, k čemuž se rovněž již judikatura vyjádřila. K tomu viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025 č.j. 15 A 35/2025-46 a ze dne 6. 8. 2025 č.j. 18 A 38/2025-33, dle kterého: „*Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených*

s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k vícenásobné registraci (požívání dočasné ochrany ve více státech). Zejména ne potud, pokud od žalovaného vyžaduje náležitě ověření trvání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.“

49. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2025 č.j. 1 Azs 126/2025-28 NSS uvedl: „Konečně k bodům 4 až 6 preambule (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 Nejvyšší správní soud uvádí, že jejich cílem je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. To vyplývá jak z textu preambule (členské státy by „s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti“ – viz bod 4 preambule), tak i z opakovaného potvrzení vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (bod 5 preambule), na což navazuje shrnující bod 6 preambule. I touto optikou tak dosavadní judikatura kasačního soudu ob stojí.“ (podtržení doplněno) Je tedy zřejmé, že ani v důsledku nového prováděcího rozhodnutí Rady nedošlo v možnostech sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany k žádným změnám a dosavadní výklad Nejvyššího správního soudu nebyl zpochybněn. Stanovisko žalovaného, dle kterého lze poskytnutí dočasné ochrany odmítnout z důvodu minulého oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, je tak zcela chybné. To nemůže zvrátit ani poukázání žalovaného na čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně, neboť shora uvedená aktuální judikatura je jednoznačná.
50. Je nesporné, že žalobce je vysídlenou osobou a v době vedení řízení i ke dni vydání napadeného rozhodnutí oprávněním k pobytu z titulu dočasné ochrany nedisponoval. V řízení nevystaly najevo žádné okolnosti, pro které by měl být z udělení dočasné ochrany vyloučen. Z výše uvedeného vyplývá, že i kdyby skutečně žalobce v minulosti oprávněním k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě disponoval, nepředstavuje to dostatečný důvod pro to, aby mu dočasná ochrana v České republice nebyla udělena, napadené rozhodnutí je tak nezákonné.
51. V této souvislosti soud připomíná rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2023 č.j. 18 A 54/2023-32, kde uvedl: „Dočasná ochrana je obecně koncipována spíše jako „rezervní“ institut, nelze přehlížet, že v případě závažných humanitárních krizí (a existence hromadného přílivu osob) se stává základním nástrojem poskytujícím ochranu vysídleným osobám na straně jedné a zjednodušujícím administrativu na straně druhé (viz též bod 16 preambule prováděcího rozhodnutí). Představuje tak jednoduchý nástroj jak pro vysídlené osoby, jež čelí jazykovým i jiným překážkám a jež se zpravidla neorientují v cizineckém právu České republiky či Evropské unie, tak pro státní orgány. Smyslem dočasné ochrany je poskytnout rychlou, jednoduchou a účinnou pomoc osobám postiženým válkou (v různých jejích formách). Dočasná ochrana a její podmínky by proto měly být upraveny jednoznačně a srozumitelně, přičemž jednotlivým použitým výrazům je nutné přikládat takový význam, jenž se jim zpravidla v obecném jazyce přiznává. Takto - nikoli hledáním sofistikovaných cest, jak dočasnou ochranu nepřiznat - by k tomuto institutu měly přistupovat i správní orgány a soudy.“ Postup žalovaného v posuzované věci však spočívá právě v hledání sofistikovaných cest, jak dočasnou ochranu nepřiznat.
52. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2025 č.j. 1 Azs 126/2025-28 se též pozastavil na přístupu žalovaného: „Nejvyšší správní soud nepřehléd, že tento případ byl jen dalším z mnoha, které stěžovatel zcela zbytečně vyvolal. Z úřední činnosti je totiž soudu známo, že stěžovatel již po několik měsíců opakovaně podává ve věcech sekundárního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pohybu osob spadajících pod dočasnou ochranu kasační stížnosti. V těchto řízeních neustále polemizuje správní otázkou možnosti sekundárního pohybu, s čímž je opakovaně neúspěšný. Od začátku roku 2025 vydaly všechny senáty Nejvyššího správního soudu k jeho kasačním stížnostem již vyšší desítky rozhodnutí, v nichž postupují jednotně v souladu s výše uvedeným právním názorem (bod [8] tohoto rozsudku). Kromě toho kasační soud eviduje další vyšší desítky kasačních stížností podaných stěžovatelem v typově totožných věcech, o nichž dosud nerozhodl. Je tak zřejmé, že se nejedná o ojedinělé selhání, ale o systémový nedostatek, který je zjevně projevem neochoty respektovat rozhodnutí správních soudů, která u stěžovatele přetrvává již po několik měsíců (viz rozsudek č. j. 1 Azs 111/2025 - 34, bod 20, nebo Sládeková, S. Komplikace ukrajinských uprchlíků pokračují a ministerstvo ignoruje judikaturu NSS. Právo21. 21. 4. 2025; dostupné z: <https://pravo21.cz/pravo/komplikace-ukrajinskych-uprchliku-pokracuji-a-ministerstvo-ignoruje-judikaturu-nss>). Nejvyšší správní soud považuje za nanejvýš žádoucí, aby stěžovatel promítl závěry judikatury kasačního soudu do své praxe a namísto množství opakujících se kasačních stížností ukončil nezákonné zásahy do práv jednotlivců.“

53. Žalovaný též uváděl, že judikatura správních soudů pro něj není v obecné rovině závazná. K tomu soudu nezbyvá, než opět odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 17. 7. 2025 č.j. 1 Azs 111/2025-34, kde se touto problematikou zabýval a mimo jiné konstatoval: „*Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, správní orgány jsou povinny jeho judikaturu v obdobných případech (tj. i mimo kasační závaznost v individuálním případě) respektovat. V opačném případě se jejich postup stává zcela svévolným a popírajícím jak základní zásady fungování veřejné správy, tak i fundamentální principy právního státu založeného na respektu k právům a svobodám jednotlivce. Lze připomenout, že Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dokonce konstatoval, že „[o]dmítne-li se nicméně správní orgán řídit názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v obdobné věci pouze s odkazem na údajně nedostatečnou kvalitu odůvodnění, jedná v rozporu s výše uvedenými ustanoveními soudního řádu správního, čímž překračuje své pravomoci, a porušuje tak čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“ (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 - 23, bod 27).*“
54. S ohledem na výše uvedené soud podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. a § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil, podle § 78 odst. 4 s.ř.s. pak věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s.ř.s., žalovaný znovu meritorně posoudí žádost žalobce s respektem ke shora uvedeným závěrům. Přitom bude vycházet z toho, že v minulosti obdržené, avšak ke dni rozhodnutí netrvalící oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany udělené v jiném členském státě, nemůže představovat důvod pro neudělení dočasné ochrany žalobci.
55. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci úspěšný, ale žádné náklady řízení mu nevznikly.
56. Soud o věci rozhodl přednostně, neboť jde o věc dočasné ochrany, která spadá do mezinárodní ochrany a má být projednávána přednostně, zároveň byly dány závažné důvody pro přednostní projednání věci, neboť žalobce je nezletilou osobou, na území ČR se nachází bez rodičů, má zahajovat vysokoškolské studium a jeho pobytový status je třeba postavit najisto.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

57. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. října 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně